

Sygnatura akt VI GC 283/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy **w składzie:**

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2014 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...)sp. j. w W.

przeciwko (...) sp. z o.o. w C.

o zapłatę 59 517,36 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. na rzecz powoda (...)Spółki jawnej w W. odsetki ustawowe od kwoty 59.517,36 zł za okres od dnia 29 marca 2014r. do dnia 29 kwietnia 2014r.,

II. oddala powództwo co do odsetek ustawowych od kwoty 59.517,36 zł za dzień 30 kwietnia 2014r.,

III. w pozostałym zakresie postępowania umarza,

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.361,- zł (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt złote 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,- zł (dwa tysiące czterysta złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

V. oddalić wniosek powoda o zwrot części opłaty od pozwu.

UZASADNIENIE

Powód – (...)Spółka jawna w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego – (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. kwoty 59.517,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami do dnia 29 marca 2014r. i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że wykonał na rzecz pozwanego usługę wywozu gruzu, za którą nie otrzymał wynagrodzenia mimo upływu umówionego terminu i późniejszego wezwania do zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 kwietnia 2014r., sygn. akt VI GNc 417/14, Sąd Rejonowy w Wałbrzychu nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 59.517,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 marca 2014r. oraz kwotę 4.361,- zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Zarzucił, że kwota dochodzona pozwem została zapłacona na rzecz powoda przed wytoczeniem powództwa i wezwaniem do zapłaty.

Pismem z dnia 6 maja 2014r. powód podtrzymał powództwo co do kwoty 678,33 zł stanowiącej odsetki ustawowe od dochodzonej pierwotnie kwoty za okres od dnia 29 marca 2014r. do dnia 30 kwietnia 2014r. oraz w zakresie kosztów procesu w wysokości 4.361,- zł, domagając się jednocześnie zwrotu części opłaty od pozwu.

Sąd ustalił.

W dniu 16 lutego 2014r. pozwany zlecił powodowi wywóz gruzu z placu budowy śluzy R. w ilości około 1.000 m³, za wynagrodzeniem w wysokości 10,- zł netto za 1 tonę wywiezionego gruzu, płatnym w terminie 30 dni.

Dowód: zlecenie z dn. 16.02.2014r. – k. 23.

W okresie od 17 do 25 lutego 2014r. powód wywiózł łącznie 4.838,81 tony gruzu – za zgodą pozwanego.

Dowód: korespondencja prowadzona pocztą elektroniczną – k. 24 – 27, raporty dzienne – k. 30 – 59.

W dniu 26 lutego 2014r. powód wystawił pozwanemu fakturę VAT Nr (...) na kwotę 48.388,10 zł netto, tj. 59.517,36 zł brutto tytułem wynagrodzenia za transport materiału w ilości 4.838,81 tony, z terminem zapłaty wynoszącym 30 dni. Fakturę doręczono pozwanemu w dniu 26 lutego 2014r.

Dowód: faktura VAT Nr (...) z potwierdzeniem doręczenia – k. 28, 29.

Pismem z dnia 7 kwietnia 2014r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 59.517,36 zł tytułem należności z faktury VAT Nr (...).

Dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 7.04.2014r. – k. 22.

W dniu 28 marca 2014r. pozwany złożył w banku dyspozycję przelewu na rzecz powoda kwoty 59.517,36 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT Nr (...) z dnia 26 lutego 2014r. Dyspozycja została wykonana w dniu 30 kwietnia 2014r.

Dowód: potwierdzenie przelewu z dn. 30.04.2014r. – k. 69.

Sąd zważył.

Stan faktyczny niniejszej sprawy ustalono na podstawie przedstawionych przez obie strony dowodów z dokumentów w postaci: zlecenia, korespondencji prowadzonej pocztą elektroniczną, raportów dziennych, faktury VAT oraz wezwania do zapłaty, a także potwierdzenia przelewu – prawdziwości i rzetelności których żadna z nich nie przeczyła, co pozwalało uznać je za wiarygodne i rzetelne źródło informacji o stanie faktycznym sprawy.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów, ustalono istotne okoliczności sprawy obejmujące fakt zawarcia przez strony umowy przewozu i jej warunki oraz fakt jej wykonania, jak również obciążenia pozwanego wynagrodzeniem z tego tytułu oraz jego zapłaty. Powyższe okoliczności pozostawały w istocie niesporne, a przy tym wynikały wprost z przeprowadzonych dowodów z dokumentów.

Zgodnie z przepisem art. 774 k.c., przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Łącząca strony umowa miała właśnie taki charakter, skoro jej przedmiotem było przemieszczenie określonego towaru, co powód miał wykonać siłami swojego przedsiębiorstwa. Wykonanie umowy – co bezspornie miało miejsce – uprawniało go zaś od otrzymania uzgodnionego wynagrodzenia. Godzi się jedynie zauważyć, że mimo iż z treści zlecenia z dnia 16 lutego 2014r. wynika, że przedmiotem przewozu miało być około 1.000m³ gruzu, a ostatecznie powód wywiózł blisko 5 ton tego materiału, to jednak: po pierwsze – była to jedynie wstępna, szacunkowa ilość; po wtóre – jak wynika z korespondencji prowadzonej pocztą elektroniczną (pismo pozwanego z dn. 21.02.2014r. – k. 24), w toku wykonywania umowy, uzgodniono że powód otrzyma wynagrodzenie za całość wywiezionego materiału pod warunkiem zaakceptowania przez pozwanego każdorazowych transportów. Należy przy tym wskazać, że wszystkie przedstawione wraz z pozwem raporty dzienne zostały zaakceptowane przez pozwanego poprzez opatrzenie ich jego pieczęcią i podpisem. Co za tym idzie, powodowi przysługiwało wynagrodzenie w wysokości stanowiącej iloczyn ilości wywiezionych ton materiału (4.838,81 tony) oraz uzgodnionej stawki za 1 tonę wywiezionego materiału (10,- zł netto), co dawało łączną kwotę 48.388,10 zł netto, tj. 59.517,36 zł brutto. Zgodnie z łączącą strony umową, termin zapłaty wynosił 30 dni i został przez powoda w fakturze

VAT Nr (...) oznaczony na dzień 28 marca 2014r. Faktura została przy tym doręczona pozwanemu w dniu 26 lutego 2014r., a zatem 30 dniowy termin zapłaty upływał istotnie w dniu 28 marca 2014r.

Spór w niniejszej sprawie obejmował aktualność w/w roszczenia powoda o zapłatę przewoźnego, w związku z zarzutem pozwanego co do spełniania świadczenia w terminie. Na tę okoliczność pozwany przedstawił potwierdzenie przelewu złożonego w dniu 28 marca 2014r. na kwotę 59.517,36 zł tytułem należności z faktury VAT Nr (...). Błędnie jednak przyjmował, że data złożenia dyspozycji przelewu jest datą spełnienia świadczenia. Jak bowiem wynika z treści rzeczonoego dokumentu, faktycznie dyspozycję tę wykonano dopiero w dniu 30 kwietnia 2014r. na co wskazuje adnotacja o treści: „2014-04-30 09:26 Akceptacja – przelew gotowy [...]”. W tym dniu w/w kwotą uznany został też rachunek bankowy powoda. Powyższa okoliczność została zresztą ostatecznie przyznana przez pozwanego w piśmie procesowym z dnia 29 maja 2014r. Powyższe skutkowało spełnieniem świadczenia dochodzonego pozwem – bez odsetek. W konsekwencji należało uznać, że roszczenie powoda w zakresie odsetek od dochodzonej pozwem kwoty (w pozostałej części pozew cofnięto) było usprawiedliwione co do zasady. Zgodnie z art. 481 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Powód domagał się odsetek od kwoty 59.517,36 zł za okres od dnia 29 marca 2014r. do dnia 30 kwietnia 2014r. Skoro pozwany zapłacił przewoźne po upływie terminu (przypadającego w dniu 28 marca 2014r.), to powodowi przysługiwały odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.) za okres opóźnienia liczony od następnego dnia po upływie terminu zapłaty (tj. od dnia 29 marca 2014r.). W ocenie Sądu odsetki te przysługiwały powodowi do dnia 29 kwietnia 2014r., gdyż w dniu 30 kwietnia 2014r. zobowiązanie pozwanego zostało wykonane, a zatem stan opóźnienia ustał, a tym samym pozwanego nie może już obciążać obowiązek zapłaty odsetek. Mimo oznaczenia żądania odsetek kwotowo (po ich skapitalizowaniu), Sąd uznał, że zasadnym będzie określenie ich poprzez wskazanie podstawy ich naliczania oraz okresu za jaki winny być liczone. Oba sposoby określenia roszczenia odsetkowego są bowiem w swej treści w istocie tożsame.

W tym stanie rzeczy należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe od kwoty 59.517,36 zł za okres od dnia 29 marca 2014r. do dnia 29 kwietnia 2014r., orzekając jak w pkt I wyroku.

Powództwo podlegało oddaleniu co do odsetek ustawowych od kwoty 59.517,36 zł za dzień 30 kwietnia 2014r. Jak wskazano wyżej, w w/w dacie pozwany nie pozostawał już w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia, a zatem powodowi nie przysługiwały odsetki za ten dzień. Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt II wyroku.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a w razie jednoczesnego zrzeczenia się roszczenia – w każdym czasie. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.).

Stosownie do art. 355 § 1 k.p.c., sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew. Uznając oświadczenie o cofnięciu pozwu za skuteczne (powód złożył oświadczenie w tym przedmiocie przed rozprawą), zaś samo cofnięcie za dopuszczalne, postępowanie w niniejszej sprawie należało umorzyć w części, w jakiej powód zrezygnował z dochodzenia roszczenia (należność główna). Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanego przepisu, orzeczono jak w pkt III wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o przepis art. 100 k.p.c. i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo w zakresie nieobjętym oświadczeniem o cofnięciu pozwu okazało się zasadne w zasadniczej części (oddalono je co do odsetek za 1 dzień). Powodowi przysługiwały koszty procesu również w zakresie objęty cofnięciem pozwu. Wskazać należy, że czynność taka jest zasadniczo równoznaczna z przegraniem sporu, wyjąwszy przypadek, gdy jest to podyktowane faktem spełniania przez pozwanego w toku postępowania świadczenia wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa – co miało miejsce w niniejszej sprawie (**vide**: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2013r., sygn. akt IV CZ 8/13, LEX Nr 1318484). W niniejszej sprawie pozew został złożony w dniu 24 kwietnia 2014r. zaś zapłata kwoty dochodzonej pozwem nastąpiła w dniu 30 kwietnia 2014r. Mimo zatem cofnięcia pozwu, powoda należało uznać za

wygrywającego spór również w tym zakresie. Przysługiwał mu zatem zwrot całości poniesionych kosztów procesu, wynoszących łącznie – zgodnie z wiążącym sąd wnioskiem zawartym w piśmie procesowym z dnia 6 maja 2014r. (art. 109 § 1 k.p.c.) – kwotę 4.361,- zł, w tym opłata sądowa od pozwu w wysokości 761,- zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600,- zł (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – tekst jednolity: Dz. U. 2013r., poz. 461). W tych warunkach należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.361,- zł tytułem kosztów procesu, orzekając jak w pkt IV wyroku.

Powód domagał się zwrotu części opłaty od pozwu w wysokości 2.217,- zł. Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia tego wniosku. Zgodnie z art. 79 ust. 1 pkt 1 ppkt b ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, sąd z urzędu zwraca stronie całą uiszczoną opłatę od pisma odrzuconego lub cofniętego, jeżeli odrzucenie lub cofnięcie nastąpiło przed wysłaniem odpisu pisma innym stronom [...]. Wskazać należy, że wysłanie pisma (cofniętego) w rozumieniu powołanego przepisu następuje z chwilą wydania przez sędziego odpowiedniego zarządzenia, a nie z chwilą wykonania technicznej czynności ekspediowania tego pisma (**vide:** postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008r., sygn. akt III CNP 44/08, OSNC z 2009r., Nr 1, poz. 19). W niniejszej sprawie zarządzenie o doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu (wraz z odpisem nakazu zapłaty) wydano przed dokonaniem przez powoda cofnięcia powództwa, co nastąpiło już nawet po wniesieniu przez pozwaną sprzeciwu. Brak jest zatem podstaw do zwrotu powodowi całości opłaty od pozwu. Z kolei w myśl art. 79 ust. 1 pkt 3 ppkt a cyt. ustawy, sąd z urzędu zwraca stronie połowę uiszczoną opłatę od pisma cofniętego przed rozpoczęciem posiedzenia, na które sprawa została skierowana. Przez pojęcie „przed rozpoczęciem posiedzenia” należy rozumieć okres przed przejściem sądu do pierwszego stadium rozpoznania sprawy, którym co do zasady jest rozprawa (**vide:** postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1982r., sygn. akt IV CZ 15/82, OSP z 1983r., Nr 1, poz. 6). Jednak postępowanie upominawcze z natury rzeczy prowadzone jest na posiedzeniu niejawnym, a nie na rozprawie. A zatem, przy uwzględnieniu specyfiki tego postępowania, cezurę czasową uprawniającą powoda do żądania zwrotu połowy opłaty od cofniętego pozwu wyznacza data odbycia posiedzenia niejawnego, na którym wydano nakaz zapłaty. Brak jest podstaw do przyjęcia, że postępowanie w takiej sprawie toczy się dopiero z chwilą rozpoczęcia rozprawy, zważywszy że w razie braku wniesienia przez pozwanego sprzeciwu od nakazu zapłaty, sprawa nie zostałaby nigdy na nią skierowana. Jakkolwiek możnaby uznać, że z uwagi na to, iż przeprowadzenie postępowania w celu wydania nakazu zapłaty pociąga za sobą niższe koszty niż przeprowadzenie rozprawy, uzasadnionym jest zwrot połowy opłaty od pozwu cofniętego po posiedzeniu niejawnym a przed rozprawą, to jednak w ocenie Sądu Rejonowego brak jest – wobec treści przepisu art. 79 ust. 1 pkt 3 ppkt a cyt. ustawy – podstaw do takiej wykładni. Zważyć należy, że powołany przepis ma charakter ogólny, umożliwiający jego stosowanie we wszystkich sprawach, również nie podlegających rozpoznaniu na rozprawie a na posiedzeniu, w tym posiedzeniu niejawnym. W niniejszej sprawie posiedzenie niejawne, na którym wydano nakaz zapłaty odbyło się w dniu 28 kwietnia 2014r., a zatem składając oświadczenie o cofnięciu pozwu w dniu 21 maja 2014r. (pismo datowane na dzień 6 maja 2014r.) powód uczynił to po terminie określonym w art. 79 ust. 1 pkt 3 ppkt a cyt. ustawy, co wyłącza możliwość dokonania na jego rzecz także zwrotu połowy opłaty od pozwu. Oczywiście brak jest również podstaw do zwrotu powodowi części opłaty od pozwu na podstawie przepisu art. 79 ust. 1 pkt 2 ppkt c cyt. ustawy, gdyż wobec wniesienia przez pozwanego sprzeciwu, wydany w sprawie nakaz zapłaty nie uprawomocnił się.

Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt V wyroku.